

[Mimi Jakobsen]

synes ikke, det er synd for privatskolerne, og jeg synes heller ikke, det er synd for de elever, der forlader folkeskolen for at gå i privatskolerne, men jeg synes, det er synd for folkeskolen, for jeg mener, at folkeskolen er inde i en udvikling, som kan føre i to retninger, hvoraf begge er lige uønskværdige.

Den ene retning er, at det bliver en ganske bestemt type elever og forældre, der forlader folkeskolen. Det er de forældre, der engagerer sig i deres børns skolegang, og som gerne vil gøre en ekstra indsats for deres børns fremtid og uddannelse, og det er de forældre, vi har mest brug for i folkeskolen, fordi der er megen mulighed for forældreindflydelse i folkeskolen, hvad vi gerne ser at der er.

Men faren i udviklingen er, at det tit er netop disse forældre, som kunne have været med i en værdifuld debat og i en indsats i folkeskolen, der forlader den. Og hvem bliver så tilbage? Ja, det bliver måske som et skræmmebillede. Engang kun de elever, som der ikke er nogen der tager sig af, og for hvis forældre det er ligegyldigt, eller som i hvert fald har givet op. Det mål må vi ikke have, vi må have højere ambitioner. Vi må forsøge at fastholde nogle af de forældre, der gerne vil give deres børn de bedste muligheder for en uddannelse.

En anden udvikling, man kan tænke sig, er, at folkeskolen som sådan ikke vil eksistere om 25 år, at vi ikke længere er i stand til at fastholde den brede grunduddannelse, folkeskolen er, men at vi vil se en opsplittning på tusind kommunale friskoler, i og med at hver eneste skole i dette land har mulighed for selv at udarbejde læseplaner og udfylde rammerne for de enkelte fag, hvilket giver betydelig forskel ikke alene fra kommune til kommune, men også fra skole til skole, i det faglige indhold.

At der herudover naturligvis kan være forskel i metode, betragter vi i og for sig som en god ting; metodefriheden er der ingen der skal angribe. Men pensumfriheden og fagenes indhold må være nogle ting, der ikke skal berøres af dette her. Der må være en ensartethed.

Men jeg vil gerne understrege, at det er det eneste punkt, hvor centrum-demokraterne ønsker en øget central styring. Alt andet ser vi hellere end gerne afgjort på den enkelte skole i samarbejde med forældrene og lærerne og eleverne dér. Men fagenes indhold må

være nogenlunde det samme, uanset om vi taler om Nr. Snede, Frederiksberg eller Harbør.

Lad mig så prøve at trække nogle af de ting op, jeg tror der er problemer for de forældre, der lader deres børn forlade folkeskolen; i hvert fald er det det, man oftest hører kritik af. Det ene er netop fagenes indhold, og dér har jeg berørt de decentrale læseplaner, som jeg altså finder meget uheldige. Dansk har været nævnt, historie har været nævnt. Ved lovforslagets tredje behandling i 1975 nævnte CD, at det var de fag, der ville blive problemer med, og det er det blevet.

Må jeg sige et par enkelte bemærkninger om dansk. Det er selvfølgelig rigtigt, at dansktimerne er blevet nedskåret – man har færre dansktimer i dag, end man havde for år tilbage – men det er også rigtigt, at danskundervisningen, som man forstod den dengang, er blevet udhulet ved, at man har lagt en lang række nye emner ind i undervisningen. Man skal diskutere med eleverne for eller imod kriminalitet – det er vigtigt – for eller imod spiritus – det er vigtigt – for eller imod narkotikaproblemer – det er vigtigt – for eller imod seksualvejledning – det er vigtigt – og for eller imod færdselsundervisning – det er vigtigt. Alle disse emner – og jeg kunne nævne flere endnu – er vigtige i sig selv, og vi har vel alle sagt: ja, det er da meget rimeligt – når man kom og forelagde os dem. Men der er jo bare det problem, at det tager tiden fra noget andet, og så er det, nedprioriteringen sker af det, som forældrene selv sætter højest, nemlig at læse, at stave og for regnings vedkommende at regne. Det er jo det, der sker; man kan ikke nå det hele, og der er ingen, der kan bebrejde lærerne, at de ikke når det. Men det er os andre, der siger god for alle disse emner og ikke kender vores begrænsning. Det er os, der udhuler faget dansk, og det er derfor, vi må prøve at gøre noget ved det gennem læseplanerne.

Dertil må man lægge, at litteraturundervisningen er blevet redet af den mare, der hedder »det udvidede tekstbegreb«, hvor alt – alt – kan tages ind i danskundervisningen. Jeg nævnte under gymnasiedebatten her i tinget i tirsdags eksempler på, at man kunne beskæftige sig med en kantinekonflikt på EFG-skolerne i 1977 – det var Dansk lærerforeningen, der til brug for gymnasieundervisningen i dansk havde udgivet et sådant